

... І кохання, і друзів, і хобі знайшла на Льонокомбінаті

Вона знає все про прядіння, адже не один рік пропрацювала в прядильному цеху на Льонокомбінаті. Доля привела її сюди, маленьку і тоненьку дівчинку, всупереч бажанням родичів і близьких, а потім, через роки, знову повернула на улюблене виробництво. Сьогодні Ольга Петрівна Антонюк із ностальгією згадує роки роботи на Льонокомбінаті, людей, з якими життя звело її тут, і той життєвий досвід, яким збагатила її праця на промисловому гіганті країни.

- Родом я із села Бочаниця Гощанського району. Сім'я у нас велика, аж восьмеро дітей було, – розповідає пані Ольга. - Мама працювала в колгоспі. Тато володів трьома мовами, якийсь період навіть головою селищної ради працював, допомагав людям оформляти документи на пенсію. Жили ми дуже скромно, доходів великих не мали. Робота в полі важка, а платили не багато – мішок цукру та якісь шістдесят карбованців, а що то для сім'ї?! Сльози... Перші чобітки мені мама купила як я від'їжджала в Рівне навчатися. Дитинство моє було далеко не рожевим та безхмарним, тяжко доводилося, але разом з тим було весело. У сім років я пішла до сільської восьмирічної школи. Вчилася добре, мала здібності до малювання, тож улюбленими предметами були

роки вчилися, а в коледжі чотири. І оскільки батьки не могли нічим мені допомогти - їм молодших брата і сестричку потрібно було піднімати на ноги, я не могла тоді дозволити собі таку розкіш – бути студентом ні про що не турбуючись. Друга причина, чому я вибрала училище, - моя старша сестра працювала на Льонокомбінаті. І хоча вона була дуже проти, дізнавшись про мій вибір, - я була маленька, худенька, одне слово – дитина, та я не відступилася. Тож 1 вересня 1972 року я стала студенткою

в той час почався процес оновлення обладнання в цеху, а також зробили кращу вентиляцію. Тому що до цього часу приміщення вентильовалося дуже погано – пилюга темною завісою стояла в цеху.

Прядіння – це процес закручування рівниці для одержання довгої і міцної нитки, який виконується на прядильних машинах. Я вже працювала на оновленому устаткуванні. Обслуговувала я дві машини, кожна машина мала 150

креслення і малювання. Закінчивши вісім класів, щоб продовжити навчання, перевелася у Гоцанську школу. Добиратися було далеко, а автобуси тоді не часто ходили, тож разом із подругою ми пішки йшли до центральної траси, а це не мало – п'ять кілометрів, а там вже сідали на автобус. Після дев'ятого вирішила вступати, тому що моя попутниця-подруга не захотіла вчитися далі, а ходити самій було трохи страшно, - згадує Ольга Петрівна юні роки.

- Зі школи мені дали направлення в Рівненський кооперативний коледж. Та я вирішила вступати в Професійно-технічне училище № 5, адже мені необхідно було забезпечувати себе фінансово. Тому прагнула якнайшвидше опанувати професію та приступити до роботи. В училищі два

зарахували на курс «Оператор прядильної машини».

- Пригадую, що тоді мені дуже хотілося швидше закінчити навчання та приступити до роботи, - розповідає наша героїня. - Вчилася добре, перший рік в нас йшло теоретичне навчання, а з наступного чергувалися теорія з практикою – день ми вчилися, а другого дня йшли на виробництво закріплювати вивчений матеріал на практиці. Були навіть випадки, ще під час навчання в училищі, коли не було кому працювати в нічну зміну, то пропонували студенткам, і хто хотів, міг вийти на роботу, тож я не раз погоджувалася. У 1974 році закінчила навчання та отримала направлення на роботу. Прийняли мене в прядильний цех сухого прядіння корпусу технічних тканин. Саме

машини, кожна машина мала 150 веретен, разом триста. Виготовлялася в нашому цеху нитка № 3, № 5 та №8, для ткання мішковини, тканини під брезент. Колектив був дуже хороший, дівчата, з якими вчилися разом, і до роботи приступили разом. Тут працювали і мої найкращі подруги, вже декого зараз і немає... З однією хорошою подругою Валентиною Рой нас розвела доля, до сьогодні не маю ніякої інформації про неї. Познайомилися ми, як жили в гуртожитку, вона теж працювала тоді на Льонокомбінаті. У мене на весіллі старшою дружкою була. Після заміжжя я переїхала, а там і декретна відпустка, жила в селі. Отак і розійшлися наші шляхи, дуже хотілося б дізнатися, як склалося її життя, побачитися і поспілкуватися...

Під час роботи на Льонокомбінаті Ольга Петрівна активно займалася велоспортом, брала участь у різних змаганнях і не тільки міських. Пригадує сьогодні, що довгий час марила парашутним спортом, тож пішла займатися в секцію на «Мототрек».

- Проїшла всі огляди, отримала дозвіл на стрибки, а стрибнути побоялася. А велоспортом довго займалася, потім трохи тяжко стало, бо на роботі вісім годин набігаєшся, а ще на тренування – сил просто не вистачало. Одним словом, весело і цікаво жилося, хотілося багато чого встигнути спробувати. Але життя так швидко летить, що не варто свої бажання відкладати на потім, щоб згодом не довелося шкодувати.

Зі своїм майбутнім чоловіком познайомилася також на Льонокомбінаті, він працював у стрічковому цеху корпусу технічних тканин. Одружилися, народилася донечка, а потім синочок. Після закінчення декретної відпустки хотіла

віддати сина в садочок, але не було місця. Тож мені запропонували роботу в садочку з умовою взяти його, хоч група і переповнена. Погодилася, оскільки у прядильний цех повернутися вже не могла, бо в мене з'явилася алергія на пил. Тож із 1982 до 1987 року працювала нянечкою. Під моїм наглядом було до тридцяти дітей віком від 1 до 3 років. За цими маленькими карапузиками треба було добре слідкувати. У 1987 році перевели обліковцем в обробне виробництво фабрики побутових тканин. Займалася обліком тканини. А в 1990 році розраховувалася з комбінату та працювала вихователем в дитячому садочку.

Зараз потроху працюю, гляджу діток. В сезон займаюся городом – квіти, садок. Для мене найкращий відпочинок – це село. Ще одне моє захоплення – приготування смачних страв. Маю трьох онуків, старший вже сімнадцять років.

Сучасне виробництво відвідувала, дуже сподобалося – чистенько, охайненько. Шкода, звичайно, що лляну тканину вже не виготовляють. Та радіємо і тому, що підприємство працює, маємо продукцію національного виробника, мольдь – робочі місця. Тішимо себе надією, що в найближчому майбутньому на підприємстві почнуть і лляне полотно ткати.